I

Чи завжди буде вертатись ранок?
Земного власть не мине ніколи?
Буде гірка суєта поглинати
Небесний ночі підліт?
Не буде жертва любові таємна
Горіти вічно?
Приділеним є
Світлу свій час
І бодруванню —
Але безчасним є владарство ночі,
Вічним є тривання сну.
Священний сне!
О, не щаслив так рідко
В поденщині нашій земній
Того, хто ночі себе присвятив!
Тільки безумці не бачать тебе
І іншого сну не знають,
Крім тіні,
Яку спочутливо кидаєш ти на нас
В годину смеркання
Справжньої ночі.
Не почувають вони тебе
В злотнім плині виногрон,
В чудесній олії
Дерев мигдалевих
І в соках брунатних маку.
Вони не знають,
Що саме ти
Ніжної діви
Грудь овіваєш
І лоно твориш небом —
Не пізнають вони,

Що з давніх легенд
Ти, розкриваючи небо, назустріч виходиш
І ключ несеш
До жител Блаженних,
Тайн безконечних
Німотний после.

II

Раз, коли ронив я гіркісні сльози, коли, розпустившися в болях, зникла моя надія, і я, самотній, стояв при сухому горбку, що в тіснім і темнім просторі образ зарив мого життя, самотній, яким ще ніколи не був ні один самотній, гнаний боязню невимовною, безсилий, ще тільки думка горя — і коли я оглядався, де мені допомога, ні вперед не був спроможен, ні назад — і з безконечною тугою горнувся до тікаючого, погаслого життя — тоді з блакитних далечин, з високостей давнього мого блаженства прийшло трепетання присмерку — і відразу розірвались узи народження, окови світла — відлетіла земна пишнота, а з нею і моя тягота. Туга спливлася в один новий, незбагненний світ — ти, захвате нічний, дрімото небес, перейшов надо мною. Містина тихо підвелась — над містиною витав мій визволений, новонароджений дух. Оболоком пороху став горбок, і крізь оболоко побачив я прояснені риси коханої. В її очах покоїлась вічність — я схопив її руки, і сльози стали іскристою, нерозривною сув'яззю. Тисячоліття відходили в далеч, немов гроза. На її шиї пролив я захоплені сльози новому життю — було то перше сновиддя в тобі. Воно минуло, але зостався відблиск його, довічна незрушима віра в нічні небеса і в сонце їх, кохану.

III

Тепер я знаю, коли останній буде ранок — коли вже не буде світло полохати ночі й любові, коли дрімота стане вічною і єдиним невичерпним сновиддям. Небесна втома вже ніколи мене не покине. Далека і трудна була дорога до святої могили, і хрест був тяжким. Чиї уста воложила раз кришталева хвиля, яка, звичайним чуттям незрима, струмує в темному лоні горбка, біля стіп якого розбивається прибій земного, хто стояв на цих намежних горах світу і вглядався по той бік, в нову країну, де ночі оселище: воістину не вернеться знову він у світ суєти, в країну, де правує світло і вічний неспокій домує. Вгорі він будує для себе житла, житла миру, томліє бажанням і любить, глядить по той бік, поки найжаданіша з усіх годин не порве його наниз — в глибину джерела. Земне спливе наверх і кане, омите висотою; але що стало святим через доторк любові, попливе, розкуте, укритими ходами в потойбічний світ, де воно, мов оболоки, зіллється з дорогими усопшими.

IV

Іду потойбіч,
І кожен біль
Розквітне з часом
Як солодь і хміль
Недовго ждати,
Скінчиться путь,
Сп'яніло я ляжу
Любові на грудь.
Життя безконечне
Сплесне в мені,
З висот побачу
Тебе в низині.
Погасне твій поблиск,
Де мріє горбок,
І тінь покладе там

Свіжущий вінок.-
Потужно, коханий,
Мене впивай,
По сні спізнаю
Любов нехай!
Плин смерті юнящий
Я чую тепер,
І кров моя стала
Бальзам і етер.
Я в мужній вірі
Живу всі дні
І мру ночами
В святім огні.